

**ΣΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΔΗ**

(κήρυγμα στην προηγηθεῖσα θεία Λειτουργία στο Διδυμότειχο τὴν Κυ. 4-10-2020)

Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος καὶ Σουφλίου κύριός μας, Κύριος Δαμασκηνός, προσκάλεσε ὅλους μας σήμερα, ἄρχοντες, ἀρχομένους, κληρο, λαό, ἐντεῦθεν καὶ μακρόθεν. Μᾶς συγκέντρωσε γύρω ἀπὸ ἓνα σκοπό: τὴν ὀφειλόμενη τιμὴ καὶ τὴν πρέπουσα εὐγνωμοσύνη στὸν αἰόδιμο μητροπολίτη κυρὸ Νικηφόρο Ἀρχαγγελίδη.

Βεβαίως, «τιμῶντες τὸν τιμώμενο τιμῶμεν τὸν τιμῶντα» καὶ περιποιεῖ ξεχωριστὴ τιμὴ γιὰ τὸν ποιμενάρχη νὰ τιμᾷ τὸν προκάτοχό του, ἓναν δικό μας ἄνθρωπο, γιὰ τὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία του, γιὰ τὸ ἦθος, γιὰ τὸ ὕφος, γιὰ τὸν τρόπο καὶ τὸν κόσμο του. Ἐπειδὴ, πράγματι· τέτοιος ὑπῆρξε ὁ Νικηφόρος, ἓνας δικός μας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔζησε μαζί μας, ἔδρασε δημόσια, πάλεψε μὲ τὸ ἦθος του, ἐξέφρασε τὸ ὕφος του, ἀγωνίστηκε μὲ τὸν τρόπο του καὶ ἀνέδειξε τὸν κόσμο του. Ὅποτε, ὁ σεβ. Δαμασκηνός, σήμερα, μᾶς ζητεῖ νὰ πράξουμε ὅπως οἱ καλοὶ ἀρχαιολόγοι, νὰ σκάψουμε βαθειὰ γιὰ νὰ βροῦμε καὶ νὰ συνθέσουμε σπαράγματα, προκειμένου, στὴ συνέχεια, νὰ ἀποκαλύψουμε τὸ πρόσωπο, τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἱεράρχη, τὸν ἐβρίτη, τὸν θρακιώτη. Ὡστε μὲ λόγια, μὲ μνημεις καὶ βιώματα, μὲ ἐμπειρίες καὶ στοιχεῖα νὰ σμιλεύσουμε στὸ τέλος τὴν προτομὴ του.

Ὅμως, δὲν θὰ χρειαστεῖ νὰ σκάψουμε πολὺ βαθειὰ. Τὸν Νικηφόρο δὲν θὰ τὸν βροῦμε στὶς λάσπες καὶ στὰ χῶματα. Τὸν Νικηφόρο θὰ τὸν δοῦμε ὅταν σηκώσουμε τὸ βλέμμα μας ψηλὰ καὶ ἀτενίσουμε τὸν περικαλλὴ τοῦτο Ναὸ καὶ τότε θὰ καταλάβουμε τὸ ὄραμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐπιδίωξή του.

Προσωπικά, τὸν ἐνθυμοῦμαι ὡς Ἐφημέριο τῆς Ἐνορίας μου στὴν Ἀλεξανδρούπολη, νὰ ἔρχεται στὸ σπίτι μου, ὅπως καὶ στὰ σπίτια ὄλων τῶν ἐνοριτῶν τῆς Ἁγίας Κυριακῆς συνεργαζόμενος γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Ναοῦ, γιὰ τὴν ἔγερση τοῦ ζήλου τῶν κατοίκων, γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ φρονήματος τῶν ἐνοριτῶν καὶ γιὰ τὴν συμμετοχικὴ τους δράση στὰ δρώμενα τῆς συνοικίας. Ἦμουν, τότε, λίγο μικρότερος καὶ λίγο μεγαλύτερος ἀπὸ 10 χρονῶν καὶ ὁμολογῶ ὅτι στὴ μορφὴ του προσομοίωσα τὴν ἰδική μου ἱερατικὴ ζωή. Στὴ συνέχεια τὸν ἀντέγραφα, ὅσο μοῦ ἐπετρέπετο καὶ ἦταν ἐφικτό, ὅμως τώρα, συχνὰ τὸν ἀναπολῶ, καθὼς βιώνω ὅσα ἔζησε, ὅσα πάλεψε καὶ ὅσα πόνεσε.

Ἐπῆρξε ἓνας εἰλικρινὴς ἱερεὺς, γι' αὐτὸ καὶ στηλίτευε ὅσα τὸν πονοῦσαν στὰ ἐκκλησιαστικὰ περιβάλλοντα. Ἦταν τίμιος μὲ τὸν ἑαυτό του, γι' αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἄκουσε κανένας νὰ παινεύεται. Ἐκφραζόταν ἄμεσα καὶ αὐθόρμητα γιὰ ὄλους, μέχρι παρεξηγήσεως, γι' αὐτὸ καὶ ἀντιμετώπιζε τὶς ἀδικίες μὲ ταπείνωση καὶ στωϊκότητα. Ἐπῆρξε ρομαντικὸς θρακιώτης, γι' αὐτὸ καὶ τὰ προσφυγικὰ γονίδια τὸν στιγμάτιζαν παντοειδῶς. Ἐπῆρξε ἓνας ἀνυπόκριτος ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἄντεχε συμβιβασμοὺς καὶ ὑποκρισίες. Ἦ μᾶλλον, νὰ πῶ ἀλήθεια· ὑποκρινόταν πολλές φορές, ὅταν ἔκρυβε πίσω ἀπὸ σκληρὰ λόγια τὴν καλὴ του πρόθεση καὶ τὴν μαλακὴ, σὰν βαμβάκι καρδιά του. Τὸν θυμὸ μας τὸν ἔγραφε στὴν ἄμμο, ἐνῶ τὴν ἀγάπη μας τὴν χάραζε στὴν πέτρα. Ἦξερε νὰ συγχωρεῖ, γινώριζε νὰ κατανοεῖ καὶ νὰ παραβλέπει. Προσπάθησε γιὰ πάρα πολλὰ καὶ πέτυχε ὄχι λίγα. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν ζωὴ· ὅμως, ζεῖ μέσα μας. Πῆγε «στὰ μέρη τοῦ Χριστοῦ»· ὅμως, δὲν λησμονήθηκε. Μᾶς λείπει· ὅμως, σκοντάφτουμε στὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς του. Τὸν ἐξαγγέλει τιμητικὰ σήμερα ἡ Ἐκκλησία. Καὶ τὸν θυμᾶται εὐγνωμόνως ἡ τοπικὴ μας κοινωνία.

Ὅμως, γιὰ νὰ μὴ συνεχίσει νὰ δυσθυμεῖ ὁ Νικηφόρος Ἀρχαγγελίδης, ἐκεῖ ἀπ' ὅπου μᾶς ἀκούει, ὅπως πάντα ἔκανε

ὅταν τὸν ἐπαινοῦσαν, ἅς φέρω τὸν λόγο στὸ σήμερα. Ἀφοῦ τότε οἱ ἔπαινοι ἔχουν ἀξία, ὅταν διδάσκουν αὐτοὺς ποὺ ἐπαινοῦν.

Ἀλήθεια! εἶπα παραπάνω ὅτι «...τὸν τιμᾶμε ὡς Ἐκκλησία ἀλλὰ καὶ ὡς κοινωνία», γι' αὐτὸ πεῖτε μου σᾶς παρακαλῶ, ἄρα γε, θὰ μποροῦσε ἓνας Ἐπίσκοπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν Ἑλλάδα, σήμερα, νὰ ζεῖ ἀποστασιοποιημένος ἀπὸ τὰ ζητήματα τῶν πιστῶν, ζητήματα πέραν τῶν λεγομένων καθαρῶς πνευματικῶν; Ὅπως δὲ ποτε ὄχι! ἐπειδὴ ἡ ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου δὲν διχάζεται, δὲν διαιρεῖται σὲ πνευματικὴ καὶ ὑλική, σὲ ψυχικὴ καὶ σαρκική, σὲ ἀνώτερη καὶ κατώτερη. Ἕνας καὶ μοναδικὸς εἶναι ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, ἀδιαίρετος καὶ ἀδιάσπαστος, μὲ μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη ἀξία. Ἱερὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν προσεύχεται, ἀλλὰ καὶ ὅταν πεινάει. Ἅγιος, ὅταν μετανοεῖ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀμαρτάνει. Πολίτης τοῦ οὐρανοῦ εἶναι, ἀπὸ τότε ποὺ διατρίβει καὶ ἐπιπολάζει στὴ γῆ.

Μποροῦμε, ἄρα γε, νὰ διαστασιάζουμε τὰ θέματα καὶ νὰ περπατοῦμε τὰ ἐνδιαφέροντά μας ἀποκλίνοντα καὶ ὄχι συγκλίνοντα; Ἔχουμε, ἄρα γε, τὴν πολυτέλεια νὰ ὑπογραμμίζουμε τὰ διαιροῦντα καὶ ὄχι τὰ ἐνοῦντα; Εἶναι λογικὸ νὰ ξεχωρίζουμε τὰ βιώματα τῶν ἀνθρώπων σὲ ἐθνικά, σὲ κοινωνικά καὶ σὲ οἰκονομικά; Ἐνιαῖα δὲν εἶναι ὅλα τοῦτα;

Οἱ ἐθνικὲς ἀκαταστασίαι δὲν ἐπηρεάζουν τὶς κοινωνίες καὶ δὲν ἐδαφίζουν τὶς οἰκονομίες; Οἱ κοινωνικὲς ἀναταραχὲς καὶ οἱ οἰκονομικὲς ἀδικίες, ὅταν τελοῦνται σὲ πολυπολιτισμικὲς περιοχὲς, δὲν ἐπιχωριάζουν θρησκευτικὲς ἢ ἐθνικὲς διχοστασίες;

Ὅμως, νὰ ἐξηγηθῶ μὲ τρία παραδείγματα.

Οἱ τέσσερις Μητροπολίτες τῆς Θράκης ὁμιλοῦμε, γράφουμε καὶ «περιάγουμε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν» ἐπαιτοῦντες γιὰ

τὸ δημογραφικὸ μας πρόβλημα. Πρόβλημα ποὺ ἤδη πυορροεῖ καὶ εἶναι τόσο ἐθνικὸ, ὅσο κοινωνικὸ ἀλλὰ καὶ οἰκονομικὸ.

Ἐξηγοῦμε, *urbi te orbi*, τὴν ἐρρωμένη μας ἀντίδραση στὴν ἰδέα τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων καὶ παράτυπων μεταναστῶν ἀνατολικά τοῦ Νέστου, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, θὰ «παρέχουν πράγματα» στὴν Πατρίδα μας καὶ οἱ ἀλλαχοῦ ἐγνωσμένες φονταμενταλιστικὲς πράξεις τους θὰ χρεωθοῦν ἀδίκως στοὺς ὁμοθρήσκους τους συμπατριῶτες μας θρακιῶτες μουσουλμάνους, μὲ τοὺς ὁποίους διατόρως καὶ ἐμπράκτως διακηρύττουμε, τὴν δομημένη ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχουμε ἐπιτύχει ὕστερα ἀπὸ δεκαετίες.

Οἱ τέσσερεις Μητροπολίτες, χαιρετίσαμε μὲ κοινὴ ἐπιστολή, τὴν τεράστια σημασία πρωθυπουργικὴ σύσταση τῆς Διακομματικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς Θράκης, ὅμως, στενοχωρούμεθα μὲ τὴν ἀποτίμηση τῶν πρότρη βηματισμῶν της, ὡς λαθεμένων. Ἀνησυχοῦμε τὸ ἴδιο μὲ τοὺς Μουφτηδες, γιὰ τὶς φημολογούμενες θεσμικὲς παρεμβάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ ἐπιγνώστως ἢ ἀνεπιγνώστως θὰ διχάσουν, δὲν θὰ ἐνώσουν καὶ θὰ μᾶς ρίξουν σὲ μιὰ προτροπάδην πορεία σὲ ἐπικίνδυνες ἐθνικὲς καὶ πολιτικὲς ἀτραπούς. Πολλά, «εἴ τε καὶ καλῶς κείμενα», συνέβησαν στὴ Θράκη, ἀπὸ τὴν δημοσίευση τοῦ προηγουμένου Διακομματικοῦ Πορίσματος τοῦ 1992 καὶ ποιὸς θὰ ἀναδεχθεῖ τὸν ἐγκέλαδο τῆς ἀνατροπῆς τους, ἀντὶ νὰ ὑποδυθεῖ τὴν ἱστορικὴ δόξα τῆς βελτιώσεώς του; Τόσο οἱ χριστιανοὶ ὅσο καὶ οἱ μουσουλμάνοι τῆς Θράκης εἴχαμε νὰ ἐπιλέξουμε «δυοῖν θάπτερον»: τὴν παράλληλη περπατησιὰ σὲ ἀποκλίνοντες δρόμους, εὐάλωτους σὲ ἀνατολικά κούρσα ἢ τὸν ἀμετεώριστο καὶ ἀκλινὴ βηματισμὸ χωρὶς διακρίσεις μέσα στὴν ἑλληνικὴ καὶ εὐρωπαϊκὴ πραγματικότητα. Καὶ ἐπιλέξαμε τὸ δεῦτερο. Ποιὸς θὰ προτείνει, τώρα, τὴν κατεδάφιση τοῦ ἠράκλειου αὐτοῦ

ἄθλου; ποιὸς θὰ καθέξει τὸν ρόλο πυρπολητῆ; ποιὸς θὰ χτίσει κάστρα στὴν ἄμμο;

Καὶ κλείνω, διερωτώμενος καὶ πάλι: θὰ ξεχωρίσει κάποιος τὰ παραπάνω θέματα καὶ πληθὺν ἀκόμα σχετικῶν, σὲ ἐθνικά, σὲ κοινωνικά ἢ σὲ οἰκονομικά; Θὰ θεωρήσει κάποιος εἰσπήδηση σὲ ἀλλότρια χωράφια, τὴν ἀγωνία, τῶν ἐλλήνων Ἐπισκόπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλλήνων Μουφτήδων τῆς Θράκης, γιὰ τὶς «παρεμβολές πονηρευομένων»; Οἱ ὁποῖες, ἢ ἐπιδιώκουν κόλουρη σύνθεση τῆς ζεύσης πραγματικότητος ἢ ἐρείδονται ἐπὶ ἀναληθῶν προϋποθέσεων ἢ ἐπιδιώκουν λύσεις ἐμβαλωματικές.

Καὶ βέβαια, περὶ ὅλων αὐτῶν, ὅπωςδήποτε ἀγρυπνοῦν φρυκτωροῦντες οἱ ἐκλεγμένοι ἄρχοντές μας «ὡς λόγον ἀποδώσοντες» στὸ Θεό, στὸ λαὸ καὶ στὴν ἱστορία καὶ στὰ χέρια τους ἐμπιστευόμαστε ἀπόλυτα τὸ ἀμετεώριστο μέλλον τῶν παιδιῶν μας καὶ τοῦ τόπου μας. Ἐπιτρέψατε, ὅμως, παρακαλοῦμε, καὶ στοὺς πνευματικούς σας διακόνους νὰ ἀγωνιοῦμε προσευχόμενοι καὶ νὰ ἐκφραζόμαστε προβληματιζόμενοι «ὑπὲρ πάντων ὑμῶν».

Λοιπόν, σεβ. Ποιμενάρχα τῆς κατὰ Διδυμότειχο, Ὀρεστιάδα καὶ Σουφλί, Ἐκκλησίας, Κύριε Δαμασκηνέ, σᾶς εὐγνωμονῶ, ἐπειδὴ ὑπερακοντίζοντας τὸ ἐξαιρετικό, δυναμικό, πρότυπο καὶ πολυποίκιλο ποιμαντικό σας ἔργο, μᾶς παρείχατε σήμερα μιὰ ἐπὶ πλέον εὐλογητὴ καὶ διδακτικὴ εὐκαιρία: νὰ θυμηθοῦμε ἕναν δικό μας ἄνθρωπο, τὸν Νικηφόρο Ἀρχαγγελίδη, γιὰ τὶς ἀγωνίες καὶ τοὺς ἀγῶνες του, γιὰ τὰ δάκρυα καὶ τὸ φρόνημα, γιὰ τὰ ὄραματα καὶ τὶς ἐλπίδες του. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἀκόμα· νὰ καθρεπτισθοῦμε ἐπάνω του καὶ ἂν μὲν δοῦμε ἐκεῖνον «ἄμεινον ἡμῶν», τότε «καλὸν τὸ μιμήσασθε», ἂν πάλι «ἡμᾶς αὐτούς», τότε «ἐφ' ἡμῖν ἔσται τὸ πράττειν».

Άγαπητοί μου,

Στήν Ἐκκλησία, ἔτσι τιμᾶμε τοὺς προοδοιοπορήσαντες. Μὲ λόγια ἀκριβῆ καὶ μὲ πράξεις συλλογικές, ἀναγνωρίζοντας τὶς δυνατὲς καὶ τὶς ἀδύνατες πτυχές τους, αὐτοελεγχόμενοι γιὰ τὴν ἰδική μας βιοτὴ καὶ πολιτεία, παραδειγματιζόμενοι μὲ συνέπεια καὶ τηροῦντες τὴν συνέχεια τοῦ ἰδικοῦ τους ἔργου, καὶ ἀποκαλύπτοντας τὶς προτομές τους, λατομημένες πάνω σὲ μάρμαρο καὶ ὄχι διασκορπισμένες στὸν ἀέρα.

Νικηφόρου τοῦ μακαριστοῦ ἱεράρχου, εἴη ἡ μνήμη ἄληστος καὶ αἰωνία καὶ Δαμασκηνοῦ τοῦ Ποιμενάρχου, εἴησαν τὰ ἔτη ὡς εὔδια καὶ πλεῖστα.

Ἀμήν.